

pade na duhovnike ter jih potem »zmešano« priobčuje v glasilu jungovskih učiteljev. Delovodja fabrike pa je notarjev uslužbenec Anton Pustoslemšek. Njemu boče posebno v oči, da je Žičkar duhovnik. Zato agitira na vse kripnje proti dosedanemu zasluženemu poslancu g. Žičkarju. Ker pri tem ne more pustiti pri miru tudi drugih duhovnikov, ampak drzno razširja popolnoma neresnično govornico, da duhovniki agitirajo za Žičkarja »radi stanovskih koristi«, okrcali smo ga mi v zadnjem listu malo po prstih. Kake stanovske koristi pa meni notarjev Tona? Seveda jesti in piti, kar je njemu bajé tako rado v mislih. Toda Tona hoče prikriti, da misli pri »stanovskih koristih« vedno le na »jesti in piti«, za-to smo dobili iz gornjegrajske fabrike sicer enkrat vendar pravilno sestavljen, toda nadvse smešen in neumesten popravek, ki se tako-le glasi: Z ozirom na dopis iz Gornje savinske doline, objavljen v Vašem listu dné 13. t. m. št. 50, zahtevam sklicevaje se na § 19 tisk. zak., da priobčite v prihodnji številki Vašega lista na istem mestu — kakor je bil natisnen dotični dopis — ta-le popravek: Ni res, da bi bil rekel na shodu v Gornjem gradu, da duhovniki hočejo za to Žičkarja, da bodo laglje dobro jedli in pili; ampak res je samó, da sem povdarjal, da se duhovniki zato zavzemajo za Žičkarja, ker je njihov stanovski tovariš, in da delujejo za-nj iz stanovskih oziróv in radi stanovskih koristi. Z odličnim spoštovanjem Ant. Pustoslemšek. V Gornjem gradu, 14. gr. 1900. Ko smo prvokrat brali ta popravek, zdelo se nam je, kakor da slišimo otroka v Rešetarjevi učilnici: »Gospod nisem ga vrgel, ampak, on je sam pal, jaz sem ga le malo sunil«. Tona pravi, da ni rekel »piti in jesti«, ampak »stanovske koristi«, kar je pa pri njem enoisto. Sicer pa vprašamo notarjevega Toneta, kateri duhovnik mu je povedal, da se duhovniki potegujejo za Žičkarja, da »bi laglje dobro jedli in pili«, ali kako se izraža Tona, zaradi »stanovskih koristij?« Ako nam ne imenuje Pustoslemšek istega duhovnika, potem si je ono trditev o »stanovskih koristih« ali sam izmislil ali pa ga je kdo nalagal. No ven z resnico! Duhovniški stan nikakor ne bo dopuščal, da mu gornjegrajski pisar pripisuje take namene. Ob tej priliki lahko tudi povemo, kake nesramne laži se razširjajo ravno v Gornjem gradu. Za Hribarja se agitira z obljubo, da ako bo Hribar izvoljen, potem si bo ljudstvo smelo razdeliti skofovo posestvo. S takimi obljubami se podpira »prosta ljudska volja«.

Iz celjske okolice se nam poroča, da so volilci občine »Velika-Pirešica« pri Celji za V. in IV. kurijo 12 volilnih mož brez vsakega protiglasa, toraj soglasno izvolili, t. j. za vsako kurijo po 6, to pa takšnih, kateri niso samo narodni, ampak kar je naj več vredno, tudi katoliškega duha, kateri bodo zanesljivo Žičkarja vsega zaupanja vrednega in viteza Berksa poslancem volili. Volilni može za V. kurijo so: 1. Jos. Kunej, občinski odbornik, 2. Jernej Štefančič, župan, 3. Martin Lednik, občinski svetovalec, 4. Blaž Krajnc, obč. svetovalec, 5. Ivan Tržan, obč. svetovalec, 6. Matevž Župerger, obč. odbornik. Za IV. kurijo so pa: 1. Janez Košar, obč. odbornik, 2. Martin Ocvirk, obč. svetovalec, 2. Martin Rotnik, obč. odbornik, 4. Tilj Kos, obč. svetovalec, 5. Janez Voh, občinski odbornik, 6. Martin Semečnik, obč. svetovalec. Poročevalec je pa tudi izvedel, da imenovani volilni može so tako značajni in zavedni ter iz prepričanja tako stanovitni, da za vso celjsko mesto ne bi od vrlega Žičkarja odstopili. Volilni može V. kurije, posnemajte jih, saj bo izvoljen Žičkar Vam le v čast in srečo!

Žičkar ali Hribar? Iz slovenjegraškega okraja smo dobili ta le dopis: Letos smo imeli dobro sadno leto. Vsak sadjerejec se je letos lahko prepričal, katera drevesa so rodna, katera ne. Ako bi zdaj k nam kak tujec došel ter prodajal svoja malovredna drevesca, pa nam rekel: »Štajerci, tista drevesa, ki so letos dobro rodila, morate vse izrjavati in zavreči,

pa posaditi ta moja!« Ali se mu ne bi vsak smejal in ga spodil? Po njih sadu cenimo tudi može, ki si jih hočemo izvoliti za svoje poslance. Žičkar je gotovo že dovolj pokazal, da je mož, ki rodi dober sad povsod, kamor ga postaviš, tudi kot poslanec. Kakšen sad nam pa obeta Hribar? On je v zadnjem času s svojim nastopom presadil iz kranjskega poguben naroden razpor med nas Štajarce. Njegovi agitatorji širijo spise, ki grdo napadajo in blatijo verno ljudstvo in narodno duhovščino. On se da podpirati od naših največjih sovražnikov in najgrših odpadnikov: od nemčurjev; od nemško-nacionalcev; od učiteljev-jungovcev, ki žele iz šole popolno izbaciti veronauk; od učiteljev-šulferajncev, ki prejemajo judeževе groše za ponemčevanje naše dece; od social-demokratov; od brezvernih liberalcev. — Vseh teh podporo in glasove išče in sprejema, da bi le zlezal na poslaniški stolec. Ali tak človek obeta postati dober slovenski poslanec? Ali tak kandidat zasluži naše zaupanje? Pač cel svet bi se nam Štajarcem moral smejeti, če bi bili tako nespametni in nerazodni, da bi zavrgli svojega izvrstnega, plodonosno delavnega rojaka Žičkarja, pa si izbrali Hribarja, drevo iz kranjske liberalne drevesnice, ki ga nam vsiljujejo kakor židovski kramar svoje blago!

Slomšekova slavnost v peti kuriji. Prijatelj nam piše: Leto Slomškove stoletnice bo kmalo poteklo. Veliko lepih slavnostij smo mi Štajarci priredili temu svojemu rojaku na čast. Z grdim madežem bi pazapečatili te narodne svečanosti, če bi ob preteku stoletnice pri volitvi v peti skupini zavrgli svojega dosedanega poslance, ki je najboljši učenec nam vsem dragega Slomška. Bodi toraj slaven sklep Slomškovih slavnosti ta, da volilni može pete skupine nam Štajarcem izvolite za poslance g. Žičkarja, ki je poln Slomškovega duha, vnet in delaven za našo sv. vero, za pravice našega naroda, za srečo in blagor kmeškega in vseh drugih stanov!

Iz Slovegradca. Zadnje nedeljo se je tukaj Dragotin Hribar predstavil volilcem. Zbranih je bilo okoli 50 mož raznih stanov iz slovegradskega in šoštanjkega okraja. Hribar je povedal, da je cesar razpustil državni zbor, ker poslanci niso imeli srca za ljudstvo; (tedaj zdaj še le vemo, zakaj je državni zbor razpuščen: zato ker Hribarja ni bilo tam). Potem je pogreval stare govorniške puhlice: da je delavec siromak, da ni koga tam v državnem zboru, ki bi se potegnil za delavca; kričal je, da je mali kmet revež in da se mu slabo godi, da nima človeka, ki bi mu svetoval in ga v državnem zboru zagovarjal; Hribarju ni po volji, da dajo kmetje svoje sine študirat za duhovnike in doktorje; naše gore so bojda polne zlata (Hribar bo gotovo tisto zlato izkopal, to bojo zlati časi); Drava in Savinja pa so polne vode, ki bi lahko gonile razne fabrike. Predrzno je trdil, da do danes še nihče ni premišljeval, kako pomagati narodu: (tedaj vi: Slomšek, Raič, Razlag, Dečko, Serbec, Gregorec, Žičkar, Robič itd. in vi rodoljubi slovenski, nič še niste storili za ljudstvo). Zato so »razsodni« može bojda sprevideli, da bi bil Hribar »ta pravi«, zato je na ljudsko (-tujo) željo prevzel kandiduro, pa ponuja se ne; (tako pa se še nikdar nobeden slovenski poslanec ni ponujal, kakor Hribar; človeku se že gabi, kako se sam sebe hvali v svojem listu, kakor da je samo Hribar zlata duša, samo Hribar zmožen.) Ko je Hribar končal, so nekateri ploskali, večina je ostala mirna. O svojem programu: »vse za vero, dom, cesarja«, je povedal nekaj več ko nič. Za njim se oglasi kmet stare korenine, Valentin Fišer, in kratko pove, da je Žičkar veliko storil in dosegel, posebno za slovegradski okraj (odškodnina za posestva k železnici, podpora v Št. Vidu zavoljo toče, slovenski nadpisi pri železnici); grdo bi bilo, ga v stran porivati. Hribar naj stol spodmekne kakemu nemškutarju, ne pa biti nasprotnik tako delavnega moža, kakor je Žičkar, kateremu zaupamo. — In zagromelo je po dvorani: živio Žičkar. — Kmetje so bili raz-

žaljeni, da je Hribar povdarjal fabrike in fabrike, kmet pa bodi, kjer hočeš; zato so na predlog Fišerjev vrli može iz Starega trga in Šmartna zapustili dvorano. Tisti ki so ostali, so se še nekaj pričakali; pa liberalcu kaj dokazati, je nemogoče. Hribar si je s tem shodom veliko škodoval. Marsikdo je več pričakoval, zdaj pa smo se prepričali, da ta človek ne bo naš odrešenik. Vi kmetje, Haložanom je Hribar svetoval, naj namesto zlahtnih vinogradov nasadijo protje; v Slovegradci pa le fabrike kaj veljajo; vi kmetje tedaj pustite svoje kmetije, kjer ste sami svoji gospodje, pustite svoje domove; ko bo vse polno fabrik, bote šli za delavce taj; za tako ljubezen se bote Hribarju lepo zahvalili. Hribar se ne bo mogel prav potegovati za kmeta, ker je meščanski sin in ne pozna kmeškega stanu; delavca pa fabrikanti tudi ne branijo.

Kako se agitira za Hribarja? Hribarjev agitator pisar Križan iz Sevnice je za Hribarja šel agitirat v blansko občino. Shod je sklical v Kališevcu, katerega se je udeležilo 15 oseb. V svojem govoru je povdarjal zasluge gospoda Žičkarja, vendar pa pristavi, ne sme biti voljen Žičkar, ker je duhovnik, ampak Hribar, ki drži s socijalnimi demokrati. S tem govorom sta bila zadovoljna samo dva demokrata Kozinc in Remih, ki bi rada »delila«. Odgovor na ta govor Hribarjevega agitatorja je bil: drugi dan izvoljenih šest Žičkarjancev. — V Mrčnem selu koprivniške župnije je delal »ljudsko voljo« župan Dušič. Skoraj v vsako hišo je spravil volilni katekizem z napisom in opombo: »volite vsi župana Dušiča«. Na volišču je dal kot prvi volilec sam sebi glas hoteč jih navdušiti: volite vsi tako. A volilci so posadili župana pod kap in vsi oddali enoglasno glasove vrlemu Blažu Cerjaku. Dušič je imel en glas, katerega si je sam privoščil — in posmeh svojih soobčanov.

Dopisi.

Sv. Jurij ob Slov. gor. Gosp. urednik! Zdi se mi potrebno, da spregovorim par besed o »Štajercu« ali »giftni kroti« kakor mu pravijo, katerega vedno bolj in bolj vsiljujejo št. lenartski nemčurji in trgovci. Ker je tega lažnjivega kljukca vsiljivost že tako velika, dovolite gospod urednik, da zavrnem njegovo prilizovanje. Že od njegovega rojstva sem mu ni zadosti, da črti duhovnike in bi jih utopil v žlici vode, ko bi mogel. V 12. št. je že njegova predrznost tako velika, da se je s svojim listkom naravnost spravil na svete reči, še celo lavretanske litanije mu niso svete, s katerimi verni Slovenci tako radi časte mater Odršenikovo, hoče jih osmešiti. Zatorej proč z njim! Če se nam je količkaj mar za sveto vero, vsi kakor eden mož sklenimo, da niti eden ne postane njegov naročnik! Mi pa zato rajši prebiramo »Slovenskega Gospodarja« in druge dobre časnike. Naj si ga tiska in prebira njegov krstni boter, dokler se ne naveliča njegove neumnosti in ga v penzijo ne pošlje. Toliko za danes! Cenkovski.

Iz Konjic. Gosp. cesarskemu namestniku grofu Claryju v Gradcu. Dne 12. marca 1897 se je vršila tukaj volitev državnega poslance za V. kurijo. Došlo je 45 volilnih mož — 38 krščanskih Slovencev in 7 socijalno demokratov. Cesarski komisar dr. Poigger iz Celja je izvolil za ude v volilni komisijon tri socijalne demokrate. Slovenci smo izvolili iz svoje sredine 3 katoliške može. Po postavi ima ta šestorica izvoliti se enega uda v komisijon. Ker se pa stranke nista mogle zediniti, je poklical dr. Poigger četrtega socija v komisijon. Pri ogromnem številu 38 mož je imelo vsled tega 7 socijev večino komisijona na svoji strani. Da se ne bi nam katoliškim Slovincem zopet 3. januarja 1901 zgodilo enako vnebovpijoče dejanje, opozarjamo grofa Claryja, naj pravčasno ukaže vladnim organom, da imajo pri volitvi nepristransko postopati.

Glej „Dopise“ zadej na 6. strani.